

บทนำ

“ฉันชื่อมุลิลา อายุสามสิบปี และฉันกำลังจะเป็นแม่คน”

มุลิลาที่ห้องแก่และกำลังปวดท้องใกล้คลอดเต็มที่ ถูกเจ้าหน้าที่พยาบาลเซ็นเตียงเข้ามาอย่างเร่งด่วน ตามทางไปยังห้องคลอดของโรงพยาบาลที่ตกแต่งประดับประดาไปด้วยริบบิ้น ลูกโป่ง และข้อความสวัสดีปีใหม่

ใช่ อีกไม่กี่ชั่วโมงก็จะเข้าสู่ปีใหม่ บรรยากาศรอบตัวเต็มไปด้วยรอยยิ้มและความหวัง แต่มุลิลาไม่มีความสุขเลยสักนิด ใครบ้างจะมาบอกสวัสดีปีใหม่กับเธอในช่วงเวลานี้ บอกได้เลยว่า...ฆ่าตัวตายซะดีๆ!

แต่ละครึ่งที่มดลูกบีบรัดตัว มุลิลาต้องพยายามหายใจเข้าออกตามจังหวะ เธอบีบมือตึงตาเพื่อนสนิทเพื่อคลายความเจ็บปวด พลางอ้าปากรับน้ำแข็งที่เพื่อนป้อนให้แล้วเคี้ยวกร้วมๆ

“อมน้ำแข็งอีกมัย ปากจะได้ไม่แห้ง” ต้องตามเสียงตื้นๆ มือหนึ่งจับมือเพื่อนไว้ อีกมือหนึ่งถือกระติกน้ำแข็ง

“ไม่!” มุลิลาปฏิเสธเสียงหนัก

“แล้วแกอยากได้อะไรไหม”

“เอ...” มุสิลาพูดได้แค่นั้น เสียงก็ขาดห้วงไป

“เออะไรแก...” ต้องตามอย่างเตรียมพร้อมเต็มที่ “แกอยากได้อะไรบอกมาเลยนะ”

“เอ...”

“เออะไร” ต้องตาลากเสียงยาว

“เอาผัวฉันมา!” มุสิลาแหกปากลั่น

ต้องตาตกใจอ้าปากค้าง มองไปรอบๆ...ทุกคนเงยบกันหมด หันมามองเธอกับเพื่อนเป็นตาเดียวกัน

แต่มุสิลาไม่สนใจอะไรอีกแล้ว เพราะในขณะที่ปากมดลูกของเธอ กำลังเปิดกว้างจนขนาดจะเท่าหัวเด็ก เธอยังไม่เห็นหน้าสามีตัวเอง อันที่จริงไม่เห็นมาหลายวันแล้วด้วย จะมีก็แค่ต้องตาที่ยืนทำหน้าที่หล่ออยู่ข้างๆ

“เดี๋ยวก็มา จันโท. บอกเค้าแล้ว” ต้องตาได้สตริบบอกเพื่อนพยายามทำให้เพื่อนใจเย็น ในขณะที่มุสิลากัดฟันคุยต่อ

“แกบอกตอนกี่โมง”

“เจ็ดโมงเช้า”

“แล้วตอนนี้กี่โมง!”

ต้องตาอึ้งไป ก็มมองดูนาฬิกาแล้วหน้าเสีย

“หุ่มนึง” ต้องตาตอบเพื่อนเสียงอ่อย เพราะรู้ว่าอะไรจะตามมา มุสิลาชอบบอกว่าเธอใจเย็นยิ่งกว่าน้ำแข็ง แล้วถ้าเธอเป็นแบบนี้แล้วละก็... มุสิลาก็คงตรงกันข้าม

“กองถ่ายมันอยู่ทั่วโลกได้หรือไง” มุสิลากระซอกต้องตาเข้ามาตะโกนไล่หน้าอย่างลืမ်ตัว

“ทำไมปานนี้ยัง...” คนพูดเป่าปาก หายใจลึกๆ แล้วโวยต่อ “ทำไมปานนี้มันยังไม่ถึง นี่เมียมันนะ กำลังจะคลอดลูก ไม่ได้ถักนิตติง ไอ้เอ๊ย! ไอ้...”

มุลิลาด่าเป็นไฟ ถ้าเป็นละครโทรทัศน์ ผู้ชมคงได้ยินเสียง ตู๊ดๆ รัวๆ...เพราะถูกเซนเซอร์ดูตลึงคำพูดที่ไม่เหมาะสม เป็นพิษต่อเยาวชน อ้อ...น่าจะเป็นพิษต่อคนทุกเพศทุกวัยเลยทีเดียว

“รีบพาเข้าห้องคลอดเถอะค่ะ ก่อนจะหุซามากไปกว่านี้” เจ้าหน้าที่พยาบาลเห็นมุลิลาเข้าห้องคลอด แต่มุลิลาเกี่ยวประตูเอาไว้ไม่ยอมเข้าไป เพราะภารกิจยังไม่เสร็จสิ้น

“เดี๋ยวก่อน!” เธอตะโกนแล้วหายใจแรงๆ รู้สึกเหมือนว่าลูกจะหลุด เธอก็มองมองท้องตัวเองแล้วออกคำสั่ง “อย่าเพิ่งมาตอนนี้ แม่ขอเวลา... อีกแป๊บ”

คนพูดนั้นหน้าพรางจับประตูเอาไว้แน่น

“แต่นี้ก็ปากมดลูกเปิดแล้วนะค่ะ” พยาบาลรีบบอก เพราะกลัวลูกมุลิลาจะไหล

“ให้ปากมดลูกเปิดเป็นเมตร ฉันก็จะขมิบเอาไว้จนกว่าตัวฉันจะมา! นับหนึ่งถึงสาม ถ้าตัวฉันยังไม่มา...ตาย!” มุลิลาอาละวาด กระชากพยาบาล มาใกล้แล้วเริ่มนับ

“หนึ่ง สอง สาม...”

“ม्ูली!”

ทุกคนชะงัก หันขวับไปยังทางต้นเสียง พบชายหนุ่มรูปร่างสูง หน้าตาดี ท่าทางเซอร์ๆ วิ่งเข้ามาอย่างร้อนรน

“ป้า!” มุลิลาเห็นพงศ์พิศุทธิ์ผู้เป็นสามีก็ดีใจ ปลอ่ยพยาบาล ยื่นมือไปทางสามีที่ปราดเข้ามาจับมือเธอหับ

“ทำไมเพิ่งมา...” มุลิลาลากเสียงยาว น้ำตาลอ จากนั่งมาร่ำไห้ที่กำลังจะฆ่าพยาบาลตายคามือ กลายเป็นแมวน้อยมุ้งมึงออดอ้อนสามีทันที... ความเห็นอกเห็นใจ ความเอาใจใส่ระดับสูงสุดคือสิ่งที่คนกำลังจะคลอดลูกต้องการมากที่สุด โดยเฉพาะจากคนที่ได้ชื่อว่าเป็นสามี

“ใช่ มันจะฆ่าคนตายทั้งโรงพยาบาลอยู่แล้ว ถ้ายังไม่เห็นหน้านายอะ”

ต้องตาพุดอย่างโล่งใจ ด้านมุลิลายิ้มออกมาได้

“คิดว่าจะลืมแล้ว” คนพุดทลายใจเข้าออกลึกๆ “อีกนิดลูก ขอกำลังใจจากพ่อของหนูก่อนนะ เดี่ยวเราค่อยเจอกัน”

มุลิลาก็มองบอกลูกตัวเอง ก่อนจะหันไปหาพงศ์พิศุทธิ์

“ป๊า ขอสามคำ” มุลิลาใช้น้ำเสียงเล็ก เบี้ยวสุดๆ ให้นุ๋นนำทะนุถนอม คาดหวังจะได้ยินคาถาสงัดความเจ็บปวดจากปากของสามี...คำว่า ‘ป๊ารักหนู’ ที่ออกจากปากพงศ์พิศุทธิ์ ที่มุลิลาเคยได้ยินมาตลอดหลายปีที่อยู่ด้วยกัน ทำให้มุลิลาลืมโลกได้ทุกครั้ง เธอจะกลายเป็นซูเปอร์วีแมนขึ้นมาทันที...พลังแห่งความรักช่างยิ่งใหญ่เสมอ

พงศ์พิศุทธิ์มองซ้ายมองขวาอย่างรีบๆ แล้วก็ก้มลงเหมือนจะกระซิบนัดแต่ดันเสียงดังจนได้ยินกันหมด

“เลิก-กัน-เถอะ!”

มุลิลาเบิกตากว้างมองหน้าพงศ์พิศุทธิ์

ซ็อก!

มุลิลาถูกเข็นเข้าห้องคลอดไปในขณะที่ยังมองพงศ์พิศุทธิ์อย่างตกตะลึง พอภาพสามีลึบสายตาและพยาบาลกำลังจะปิดประตูห้องเท่านั้นแหละ มุลิลา ก็กรีดตั้นออกมา!

“กรีด! ไฉ่ฝัวเฮงซวย!” มุลิลาต่ำขณะที่พยาบาลเอาเธอขึ้นหาหยั่ง “ไฉ่ซิงหมาเกิด! ไฉ่ล่าสอน”

ต่ำแล้วผงกหัวขึ้นด้วยความเจ็บปวด มุลิลาเห็นสูตินรีแพทย์ที่จะทำคลอดกำลังมองหน้าเธออึ้งอยู่ หน้าซีด มุลิลา กำลังต่ำห่อหรือใครกันนะ นั่นคือความหมายบนใบหน้าของหมอ

“มองทำไม ทำไมไม่มองที่ หะ...หัว...หัวลูกฉัน” แต่หมอก็ยังคงมองตกตะลึงอยู่ มุลิลาตะคอกออกคำสั่งซ้ำราวกับครูฝึกทหารเกณฑ์ “มองข้างล่าง! ก้มลงไป!”

หมอตกใจ ก้มหน้าทำคลอดตามคำสั่ง “เบ่งอีกทีนะครับ”

หมอให้จังหวะ มุสิลาแบ่งตาม แต่แบ่งไปด่าไป

“มันไปเอากับคนอื่น...อ้อ...แล้วมาเอากับ...กับ...กับฉัน หมอ! มันทำได้ยังไง ตอบ!”

หมอเผยหน้ามองคนใช้อย่างตกใจ “เอ่อ...ไม่รู้ครับ หมอไม่เคยทำ”

“แล้วมันก็เลือกคนอื่น...กรี๊ด...” มุสิลากรี๊ดร้องสุดเสียงในจังหวะที่เด็กคลอตออกมาพอดี เสียงร้องของลูกผสมกับเสียงกรี๊ดร้องของแม่อังสนั้นไปทั่วห้อง พร้อมๆ กับเสียงแคนต์ดาวน์ของคนด้านนอกที่พร้อมใจกันขานรับวินาทีแรกของปีใหม่ออย่างมีความสุข

“กรี๊ด!”

“เฮ!”

ปังๆๆ!

เสียงพลุกระจายเต็มท้องฟ้า และ...มุสิลาที่ยังกรี๊ดยาวนาน กรี๊ดราวกับจะปลดปล่อยความเจ็บปวดทั้งหลายทั้งมวลออกมาให้หมด ฝากให้มันกลายเป็นอดีตพร้อมกับปีเก่าที่ผ่านมาไป

๑

กรี๊ด!!!

เสียงนาฬิกาปลุกแผดเสียงดังลั่น

“กรี๊ด!!!” แต่เสียงมุลิลาดังกว่า!

มุลิลาผุดลุกขึ้นนั่ง แล้วหันไปตบนาฬิกาปลุกจนเจ็บบสนิท ก่อนหันมานั่งหายใจหอบเล็กน้อย สองมือยกขึ้นลูบหน้าตา เหงื่อเธอแตกพลั๊ก ความรู้สึกเหมือนวันที่ตลอดถูกไม่มีผิด ความทรงจำวนคืนกลับมาอีกครั้ง

มุลิลาอุ้มลูกน้อยไว้นบอ ก น้ำตาแห่งความเจ็บใจ เสียใจเพราะถูกสามีบอกเลิก บวกกับอาการเจ็บท้องคลอดก่อนหน้านั้นหายไปเป็นปลิดทิ้ง กลายเป็นน้ำตาแห่งความสุขและความหวัง...เหมือนกับคนทั้งประเทศ แต่วันปีใหม่ของมุลิลาอาจไม่เหมือนกับคนอื่น ผู้ชายคนหนึ่งจากเธอไป แต่มีอีกคนหนึ่งเข้ามาแทนที่ วันปีใหม่ที่แสนจะบ้าคลั่ง และไม่รู้ว่...นับจากนี้...ชีวิตจะเปลี่ยนไปอย่างไรบ้างหนอ

แต่ทุกอย่างยังคงเหมือนเดิม...นั่นคือผัวจอมเจ้าชู้และไร้ความรักผิดชอบกลับมาขอคืนดี เสกคาถาเป่ากระหม่อมเธอด้วยคำว่า ‘ป้ารักหนู’

ถ้าเป็นเมื่อก่อนอาจจะยาก แต่นี่...มีลูกด้วยกันแล้ว มุสิลาจึงใจอ่อน กลับมาใช้ชีวิตอยู่กับพงศ์พิศุทธิ์อีก แต่ที่มีเพิ่มเติมเข้ามาก็คือ น้องปลื้ม ลูกชายที่แสนน่ารักของเขา...การได้เลี้ยงลูก ดูแลลูกทุกลมหายใจเข้า-ออก บวกกับหน้าที่การงานที่วุ่นวาย ทำให้มุสิลาลืมความทุกข์ใจที่เกิดจากพฤติกรรมของสามีไปได้บ้าง

ห้าปีแล้วสินะ...มุสิลากะพริบตาปริบๆ รวบรวมสติ สายตาเธอกวาดมองไปรอบๆ เมื่อเห็นรูปถ่ายแต่งงานของเธอกับพงศ์พิศุทธิ์ รูปน้องปลื้ม ลูกชายตอนแบเบาะ รูปเธอกำลังอุ้มลูกป้อนนม รูปส่งลูกไปโรงเรียนอนุบาล รูปพาลูกไปเที่ยว และอีกหลายภาพที่มีแต่เธอและลูกเท่านั้น

“เฮ้อ” มุสิลาถอนใจโล่งอกแล้วหันไปมองที่นอนข้างๆ ซึ่งว่างเปล่าด้วยสายตาเบื่อหน่าย...อีกแล้วที่สามีกลับบ้านตอนเช้าพร้อมกลิ่นเหล้าคูล่งไปทั้งตัว

หญิงสาวลุกขึ้นจากที่นอน พอเปิดประตูห้องน้บ พงศ์พิศุทธิ์ก็เดินสวนเข้ามาทันทีอย่างไม่สนใจอะไร ไปทั้งตัวลงนอนบนเตียง มุสิลามองพงศ์พิศุทธิ์ด้วยความไม่พอใจ แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไร เสียงลูกชายก็ดังขึ้นเสียก่อน

“แม่คร่ำบ...”

มุสิลาหยุดความคิดในหัวเกี่ยวกับสามีตัวดีไว้แค่นั้น หันมองขวับไปที่นาฬิกาปลุก พบว่าเลยเวลาหกโมงไปสิบนาที ทำให้เธอถึงกับตาเหลือก

“ว้าย!” มุสิลาร้องลั่น วิ่งออกจากห้องไป ทั้งพงศ์พิศุทธิ์นอนแผ่หราโดยไม่ได้ห่มผ้าห่ม ก่อนนึกขึ้นได้วิ่งกลับมา รีบดึงผ้าห่มขึ้นมาห่มให้พงศ์พิศุทธิ์แบบลวกๆ จนคลุมมิดหัว แล้ววิ่งหลบหายออกไปนอกห้องอีก

มุสิลาวิ่งไปอีกด้านหนึ่งของบ้าน เห็นน้องปลื้มยืนนั่งงอแงอยู่ใต้เตียงนอน ก็พุ่งไปคว้าตัวลูกขึ้นอุ้มหนีบเอาเอาไว้ แล้วพุดพลาบวิ่งไป

“เร็วๆ ลูก สายแล้ว!”

“ทำไมแม่ตื่นสาย”

“ก็มัวแต่แบ่งอยู่” มุลิลาทอบเร็วๆ วิ่งไปผิดทาง จะเข้าห้องน้ำแต่ดันลงบันได

“แบ่งอะไรครับ”

มุลิลารีบหันกลับไม่ได้ตอบคำถามลูก แต่ก็เดินเลยห้องน้ำอีกจนห้องปลื้มต้องร้องเตือน

“ห้องน้ำทางนี้ครับ”

คนเป็นแม่ดึงตัวกลับมาแล้วหายเข้าไปในห้องน้ำ “วันนี้วันอะไรนะลูก”

“วันพฤหัสบดีครับ”

“อ้าย มีประชุม!”

มุลิลาร้อนรน คว่าเอาแปรงสีฟันอันใหญ่อันเล็กมาบีบยาสีฟันใส่ทั้งสองด้าม สั่งให้ลูกชายแปรงฟันพร้อมๆ กับตัวเอง แล้ววิ่งไปอีกฟากที่เป็นห้องเสื้อผ้า มือหนึ่งหยิบชุดนักเรียนชาย อีกมือหนึ่งก็แปรงฟันไปด้วย เธอจับลูกชายบ้วนปากรีบเร่งใส่เสื้อผ้าให้ลูก

“เสร็จแล้ว”

พอลัดกระดุมเสื้อเม็ดสุดท้ายพร้อมกับถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วเงยหน้าขึ้น ก็เห็นลูกชายพูดตาใส่ว่า

“วันนี้ใส่ชุดพละครับ”

มุลิลาวิ่งไปสองวินาที ก่อนจะรีบหันมาตั้งถอดเสื้อนักเรียนลูกออก ถอดกางเกง เห็นกางเกงใน น่องปลื้มรีบตะบปัดข้างน้อย

“อ้าย! มีอาย เป็นหนุ่มแล้วสินะเรา” มุลิลาใส่ชุดพละให้ปลื้มอย่างเร่งรีบ เสร็จแล้วก็ยืนดูผลงาน

“โอเค หล่อแล้ว”

“ต่อไปตาแม่” น่องปลื้มพูดยิ้มๆ

“สบาย”

มุลิลารีบวิ่งแน่นออกไป น่องปลื้มมองตาม เห็นแม่เข้าห้องฝั่งตรง

ข้ามแล้วปิดประตู

เวลาผ่านไปไม่ถึงห้านาที มุลิลาที่อยู่ในชุดทำงาน หน้าตาผมเผ้ายังไม่ได้อัดแต่งใดๆ ก็ออกมาวิ่งจูงมือน้องปลื้มข้างหนึ่ง อีกข้างหนึ่งก็หิ้วสัมภาระตัวเองและกระเป๋านักเรียนลูก ลงบันไดออกจากบ้านไปเปิดประตู ‘บุญช่วย’ รถคู่ใจกลางเก่ากลางใหม่ เธอดันลูกชายเข้าไปในรถ โยนสัมภาระทั้งหมดเข้าไปที่เบาะหลังแล้วปิดประตู วิ่งปรี๊ดไปขึ้นประจำที่คนขับ สตาร์ทรถจอมเกเร สตาร์ทที่แรกยังไม่ติด สตาร์ทอีกทีก็ยังไม่ติด มุลิลาโมโหตะโกนสั่งลั่น “ติดเดี๋ยวนี้!”

รถสตาร์ทติดทันที

“เออ ให้มันได้ออย่างนี้สิวะ” มุลิลาเข้าเกียร์บีบออกไปทันที และอีกไม่กี่นาทีต่อมาเธอกับลูกชายก็นั่งกินไส้กรอกที่แฉะซื้อมาจากร้านสะดวกซื้อ M-ONE ในขณะที่รถติดแห้งกไม่ขยับ อย่างต่ำก็สิบห้านาทีเข้าไปแล้ว

มุลิลากับปลื้มชะเง้อคอมองแถวรถยาวเหยียด สองแม่ลูกมองหน้ากันอย่างเซ็งๆ เสียงโทรศัพท์ของมุลิลาดังขึ้น เธอรับแล้ววุ่นอยู่กับการปฏิเสธคำชวนไปปาร์ตี้ของเพื่อน ก่อนที่จะทำโทรศัพท์หลุดมือ เมื่อวางสายลงแล้ว หญิงสาวรีบก้มลงเก็บ ปากก็บอกลูกว่าอย่าลืมให้สัญญาณถ้ารถขยับ

“ครับ” น้องปลื้มรับคำก่อนจะก๊าดซาลาเปากินเข้าไปคำโต

จังหวะเดียวกันนั้น ข้างๆ กัน ชิชะนุซึ่งอยู่ในมาดผู้บริหารสุดเหี้ยมโหดแว่นกันแดด ขับรถคันหรูเข้ามาจอดเทียบข้างรถมุลิลา เขาหันมาเห็นน้องปลื้มกำลังกินซาลาเปา ถือถุง M-ONE เด่นชัด จึงยิ้มอย่างพอใจ เขาเปิดกระจกรถลง โบกมือเรียกน้องปลื้ม

น้องปลื้มหันไปมองอย่างแปลกใจ ลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเปิดกระจกลงเพียงเล็กน้อยพอให้ใบหน้าโผล่ออกไป ได้ยินชิชะนุพูด

“ซาลาเปาร่อยมั๊ยครับ” ชิชะนุถามยิ้มกว้างอย่างใจดี ชายหนุ่มยังคงสวมแว่นตาอยู่

น้องปลื้มรีบปิดกระจกหนีทันทีเมื่อสติเริ่มมา ไม่ควรคุยกับคนแปลกหน้าตามที่แม่เคยสอนไว้ และเผอิญรถเคลื่อนตัวพอดี

ชิษณุยิ้มให้เด็กชายอย่างเอ็นดู เขาปิดกระจกแล้วขับออกไป

มุลิลาเงยหน้าขึ้นมา หันไปเห็นลูกชายกำลังปิดกระจกก็แปลกใจ “เปิดกระจกทำไมลูก อันตราย แม่สอนแล้วไง ทีหลังไม่เปิดนะครับ”

“ครับ” น้องปลื้มหันมารับคำตาสไ ไม่ได้เล่าเรื่องชิษณุให้แม่ฟัง รถคันหลังบีบแตรไล่ดังลั่น มุลิลาตกใจ รีบขับรถออกไปทันที มุลิลาส่งน้องปลื้มที่โรงเรียนทันเวลาเปิดโม่งพอดี แต่โล่งอกโล่งใจได้ไม่กี่นาทีที่บุญช่วยก็หักหลัง สตาร์ทไม่ติดชนิดที่ว่าตบก็ตีก็ยังไม่มีลุ้น เมื่อไม่มีทางเลือกจึงต้องจอดรถทิ้งไว้แล้วอาศัยบริการวินมอเตอร์ไซด์

การใช้ชีวิตให้รอดในกรุงเทพฯ ความสามารถหนึ่งที่ต้องมีนอกเหนือจากความอดทนกับการจราจรแล้วก็คือ ทักษะในการนั่งมอเตอร์ไซด์รับจ้างอย่างคล่องแคล่วและปลอดภัย...มุลิลารับขึ้นนั่งซ้อนท้าย สวมหมวกกันน็อกที่ไม่ได้ป้องกันกร่อนอกได้จริงหากเกิดอุบัติเหตุขึ้นมา...เรียกว่าใส่ไว้หลอกตำรวจจราจรคงจะเหมาะกว่า

หญิงสาวถึงบริษัทเวลาเปิดโม่งสี่สิบนาที ถึงบู๊ก็พุ่งเข้าไปทันทีระดับนักวิ่งทีมชาติยังอาย หญิงสาวแวบเข้าห้องน้ำจัดการตัวเองลงๆ เพราะไม่อยากให้เพื่อนร่วมงานตกใจนึกว่าเห็นผี...มีเวลาแค่สิบนาทีเท่านั้น! มุลิลาคำนวณเวลาในหัวอย่างว่องไว เวลาเช้างานคือเก้าโมงเช้า...จากห้องน้ำไปถึงเครื่องตอกบัตรใช้เวลาสิบห้านาที

เสียงเครื่องตอกบัตรประทับเวลาทำงานของมุลิลาได้ทันเวลาเก้าโมงพอดี ขณะมุลิลากำลังจะขาดอากาศหายใจ หลังจากที่ทุกอย่างคลี่คลาย...สภาพของเธอเหมือนผ่านสนามรบมาหมาดๆ อย่าถามหาความสุข ความเหนื่อย ความเป๊ะจากแม่ลูกอ่อน ผัวลูกแหง ในเมืองใหญ่ที่ต้องทำงานไปด้วยอย่างมุลิลาเด็ดขาด

เข้าตึ้นมาดูแลลูก วางเงินให้แม่บ้านไปหาของกินเตรียมไว้ให้สามี

ที่ไม่รู้มันจะตื่นขึ้นมาเมื่อไหร่' แต่ก็ต้องมีไว้ให้กิน จากนั้นก็ไปส่งลูก แล้วมาตอกบัตรทำงาน เย็นให้ลูกกลับรถโรงเรียน ที่บ้านมีแม่บ้านรอรับ เลิกงานก็รีบกลับบ้านไปให้ทันก่อนที่แม่บ้านจะกลับ และไปสอนการบ้านลูก ดูแลจนกว่าลูกจะเข้านอน จากนั้นก็ใช้เวลาสะสางงานค้างหากต้องเอากลับไปทำที่บ้าน...แล้วเข้านอนโดยไม่ต้องรอสามี เพราะไม่รู้อีกเหมือนกันว่ามันจะกลับเมื่อไหร่ หรือจะไม่กลับมุลิลาก็ไม่สนใจ เพราะได้ทุ่มเทเวลาและสมองทั้งหมดให้แก่ลูกและงาน...ไม่มีคำว่าเวลาส่วนตัวเลยเสียด้วยซ้ำ นอกจากเวลาอยู่ในห้องน้ำ...ชีวิตเธอเป็นปกติอย่างนี้ทุกวัน

เหนื่อย แต่ก็มีความสุขดี...ถ้าวันไหนไม่วุ่นวายแบบนี้ เธอคงนอนไม่หลับ

มุลิลาริเริ่มนับถอยหลัง วางแผนสิ่งที่จะต้องทำในใจระหว่างที่เดินไปที่โต๊ะทำงาน ทุกอย่างต้องถูกวางแผนในแต่ละวัน แล้วทำให้ลุล่วง ถ้ามีอะไรผิดพลาด นั้นอาจหมายถึงความวายวาย สำหรับคนที่มีการระมัดระวังตัวเองรอบครวและงานต้องสมดุล มุลิลาพยายามวางแผนชีวิตของเธอไว้อย่างนั้น อาจจะนานๆ ที่ที่ต้องทำงานล่วงเวลา และต้องให้แม่บ้านเป็นคนจัดการเรื่องลูกแทน ที่ผ่านมามุลิลาคิดว่าเธอทำได้ดี ทุกอย่างเป็นปกติและเธออยู่

เมื่อมุลิลามาถึงโต๊ะทำงาน ก็พบพนักงานรุ่นน้องที่ยืนรออยู่แล้ว

“พี่มุลีคะ เอ็มดีขอพบพี่ตอนนี้เลยคะ” มุลิลาเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ

“ขอพี่เก็บของก่อน” เธอว่ายังไม่ทันขาดคำ พนักงานคนเดิมก็ยังเร่ง

“ตอนนี้เลยคะ แถบบอกว่า...ด่วน” มุลิลาพยายามข่มใจต่อความไร้มารยาทของพนักงานรุ่นน้อง แต่พอเห็นหน้านางแล้ว...มุลิลายอมปล่อยผ่านทันที ต่อมเมตตาของเธอยังใช้งานได้ดี...คงจะเรื่องด่วนและซีเรียสจริงๆ

“ซองขาว” เธอเอ่ยอย่างแปลกใจ เมื่อเห็นซองสีขาววางอยู่บนโต๊ะเอ็มดี “ด้วยความเคารพนะค่ะ ทำบุญผ้าป่าวัดอะไรคะ”

คนพูดพยายามยิ้ม แต่พอเห็นสีหน้าที่เริ่มเครียดขึ้นเรื่อยๆ ของ

เอมดี ก็รู้เลยว่ามันไม่เข้า...หรือไอ้ที่คิดๆ ไว้ในใจมันจะเป็นจริง

“จดหมายแจ้งออก” เอมดีเอ่ยขำๆ

มุลิลาล่องไป มองคนตำแหน่งสูงกว่าสลัดกับซองขาวบนโต๊ะ “ไม่ใช่ซองฟ้าป้า”

“ไม่ใช่” เอมดีตอบ

“ให้ออก” มุลิลาลุกอีก

คราวนี้เอมดีไม่ตอบแต่พยักหน้านิ่งๆ ท่าทางของเข่าบ่งบอกได้ว่าเตรียมตัวรับมือผู้หญิงอย่างมุลิลามาเป็นอย่างดี แต่ถึงกระนั้นความนิ่งสยบความเคลื่อนไหวของเขาก็ไม่ได้ผล เมื่อมุลิลาลุกขึ้นแล้วตบโต๊ะดังปัง เอมดีสะดุ้งตกใจนั่งตัวสั่นอยู่ที่โต๊ะ เมื่อเห็นมุลิลาเริ่มวิน

“ด้วยความเคารพอีกทีนะคะ ช่วยบอกเหตุผลมาเป็นข้อๆ ขอเคลียร์ๆ” คนพูดยื่นกอดอก หน้าตาเอาเรื่อง

“มันเป็นนโยบายจากบริษัทแม่”

“แล้วบริษัทแม่เป็นแม่แท้ๆ เอมดีหรือไง!”

“ยิ่งกว่าแม่แท้ๆ แม่แท้ๆ ไม่ได้ให้เงินเดือน แต่บริษัทแม่ให้” เอมดีตอบ

มุลิลาล่องไปแล้วพยักหน้า...รับทราบ แต่ยังไม่หายข้องใจ

“โอเค เข้าใจ แล้วไงต่อ”

“เพราะเราต้องควบคุมต้นทุน เลิกจ้างซีเนียร์ที่เงินเดือนสูงๆ”

“สูงตรงไหน! หนูทำงานที่นี่ตั้งแต่เรียนจบ เงินเดือนขึ้นไม่กี่เปอร์เซ็นต์” หญิงสาวเถียง

“ก็ยิ่งสูงกว่าเด็กๆ ที่เพิ่งทำงานได้ไม่กี่ปี แล้วที่สำคัญ เด็กพวกนั้นนะไฟแรงกว่าหนูเยอะเลยนะ” เอมดีย้อนกลับ

คราวนี้มุลิลาถึงกับไปไม่เป็น เพราะสะอึกกับความจริงที่ได้ฟัง

“มูลี่ เข้าใจผมนะ ผมก็เป็นลูกจ้างเหมือนคุณ ผมต้องทำตามนโยบาย”

คราวนี้มุลิลาถึงกับเข่าอ่อน ทั้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ด้านหลังอย่างหมดแรง
 “ความจงรักภักดีที่หนูมีต่อองค์กร มันไม่มีประโยชน์เลยใช้มั้ย”
 หญิงสาวยิ้มขึ้น พยายามยอมรับว่าต่อให้ต้องการจะเปลี่ยนแปลงความจริง
 แค่นั้นก็ไม่มีวันทำได้

เอ็มดีมีสีหน้าเห็นใจมุลิลา แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็จำเป็นต้องพูด
 อย่างชัดเจน “โลกของทุนนิยมเรายึดที่ผลกำไร อีกอย่างใครทำงานให้เรา
 ไม่เต็มที่ เราก็ต้องพิจารณา ตั้งแต่หนูมีลูก ความทุ่มเทที่หนูมีให้เราน้อยลง
 มาก ในขณะที่เด็กรุ่นใหม่ที่ยังโสดเค้าเต็มที่ไ้มากกว่าหนู”

มุลิลาเงิบไป แล้วพูดต่อ “ใครแข็งแรงกว่า คนนั้นคือผู้อยู่รอด
 สิ่งที่หนูมีมันเรียกว่าความอ่อนแอใช้มั้ย ได้ค่ะ หนูมีเวลาอีกหนึ่งเดือนใช้มั้ย
 ค่ะ”

เธอพยายามซ่อนความเจ็บปวดและผิดหวังในดวงตาอย่างสุดความสามารถ

“ไม่มีแล้ว” เอ็มดีตอบแล้วเบือนหน้าหนี รู้สึกสงสารลูกน้องสาว แต่
 ก็ไม่มีทางเลือก

“อ้าว ได้ไงคะ จะให้ออกตามกฎหมายก็ต้องบอกล่วงหน้าเดือนหนึ่ง
 ล่ะคะ”

“ผมเคยให้จดหมายแจ้งให้ออก และหนูก็เซ็นรับทราบไปแล้วเมื่อ
 เดือนที่แล้ว จำได้มั๊ยว่าเซ็นอะไรไปบ้าง”

เอ็มดีหันมามองมุลิลาที่หน้าซีดเผือดนิ่ง หญิงสาวทำท่าคิดแต่
 หัวสมองกลับว่างเปล่า เธอทำอะไรไม่ได้เลย มองหน้าเจ้านายที่ทำท่าอ่อนใจ
 หันไปเปิดลิ้นชักโต๊ะทำงาน แล้วเอาเอกสารที่มีลายเซ็นรับทราบของมุลิลา
 มาวางต่อหน้าเจ้าตัว

มุลิลาชะโงกหน้าไปก็มมองเอกสาร เห็นลายเซ็นตัวเองแล้วกลืน
 น้ำลาย รู้สึกเหวอที่ตัวเองเปลือยถึงขนาดนี้

“ทีนี้เข้าใจหรือยังล่ะว่าทำไมผมถึงเรียกพบคุณด่วน ผมต้องขอขอบคุณ

สำหรับความทุ่มเทของหนูที่มีให้บริษัทตลอดเวลาที่ผ่านมา แต่วามันถึงเวลาแล้วละ หนูกลับไปเก็บของที่โต๊ะได้แล้วนะ ผมให้เวลาถึงเที่ยง”

“แต่...” มุลิลาทำท่าจะอ้าปากขัดอีก ทว่าเอ็มดีก็ยกมือห้ามไว้ก่อน

“มูลี่ รู้ไหมคนที่จะมาทำงานแทนหนู มาเริ่มงานวันแรกวันนี้แล้ว ผมต้องใช้ที่ตรงนั้นให้เขานั่งทำงาน ตอนนั้นผมให้เขาไปนั่งที่พนักงานคนที่ลาหยุดไปก่อน หนูรีบๆ เข้าเถอะ”

มุลิลาพูดไม่ออก

เอ็มดีหันไปเปิดสปีคโฟนเรียกเลขาฯ ให้มาพาเธอออกไป มุลิลาไม่รอหญิงสาวลุกขึ้นแล้วเดินออกจากห้องทันที พอเดินออกมาก็เห็นเลขาฯ สุดเอกซ์ที่อดีตนายของเธอพยายามเรียกให้เข้าไปเมื่อครู่นี้ ซึ่งดูเหมือนจะไม่ได้สนใจอะไรเลย ยกเว้นแต่คิ้วหมักมิด ใบหน้าที่ตึงเครียด กับลิปสติกที่ทาหับแล้วทับอีกบนปากที่ดูก็รู้ว่าฉีดยาแรงๆ นั้น

มุลิลาไล่สายตาลงมาเห็นนมตู่แล้วก็ห่มน้สั ยิ้มเหยียด แต่พอจะเดินออกไปความคิดก็บั้งขึ้นมาในหัว เธอยิ้มมุมปากแล้วเดินหันกลับเดินเข้าไปหาเลขาฯ คับดี กอดอกแล้วสั่ง

“ต่อสายหาภรรยาเอ็มดีให้หน่อย”

“เอ่อ” เลขาฯ เอ็มดีหันมามองแบบงงๆ

“เร็ว! ไม่งั้นถูกกินหัว!” มุลิลาสั่งอย่างมีเพาเวอร์ หน้าตาท่าทางน่าเกรงขาม คนฟังตกใจลนลานคว้าโทรศัพท์

“ค่ะๆ” เลขาฯ รีบต่อสายหาภรรยาของเอ็มดี มุลิลายืนอดทนรออย่างใจเย็น

“สวัสดีค่ะ จากออฟฟิศนะคะ ลักครู่ค่ะ” เลขาฯ ส่งโทรศัพท์ให้ มุลิลา

“สวัสดีค่ะ มูลี่ แผนกมาร์เกตติงนะคะ หนูจะทำงานที่นี้เป็นวันสุดท้ายแต่ไม่อยากจากไปแบบคนที่โลกลืม เอ็มดีไล่หนูออกจากงานด้วยเหตุผลว่าแก่เกินจะทุ่มเทกับงานไหว แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่ค่ะ หนูถูกกำจัดเพราะดันไป

รู้ว่าเอ็มดีกับเลขาฯ หน้าห้องแอบกินกันอย่างลับๆ มาได้สองปีแล้ว
รายละเอียดถูกรูณาหลังไมค์กันเอาเองนะคะ สวัสดิ์ค่ะ”

มุลิลาส่งโทรศัพท์คืนให้เลขาฯ ที่หน้าเหลอรับโทรศัพท์จากเธอ แล้ว
เชิดไต้ เดินจากมาอย่างสะใจ ในขณะที่เลขาฯ ยังซ็อกทำอะไรไม่ถูกอยู่ที่เดิม

ค่านั้นมุลิลาอ่านนิทานกล่อมลูกหลับไปก็มาขึ้นรอฟงค์พิศุทธิ์อยู่
หน้าบ้าน กดมือถือโทร. ไปสามก็ไม่มีใครรับสายเลยส่งไลน์

พรุ่งนี้จะพาลูกไปแฮปปี้เบิร์ทเดย์ที่บ้านแม่ จะไปด้วยกันมั๊ย

มุลิลากดส่งไป มองหน้าจอสักพักก็เห็นว่ามีการอ่านข้อความแล้ว เธอ
ยืนจ้องอยู่ดีใจที่มีข้อความส่งกลับมา

ติตงาน ต้องออกกอง คิวด่วน

มุลิลาถอนใจหนัก เธอไม่น่าจะหวังอะไรแบบลมๆ แล้งๆ เลย รู้อยู่
แล้วว่าต้องเป็นแบบนี้ หญิงสาวพิมพ์ตอบกลับไป

โอเค กลับวันที่สองนะ เดี่ยวบอกลูกให้ ชัชรถะวังตัวด้วย เป็นห่วง

มุลิลากดส่งข้อความไป เธอเห็นว่ามีการเปิดอ่านแล้ว แต่รออยู่นาน
ไม่มีข้อความส่งกลับมา หญิงสาวถอนหายใจหนัก บอกกับตัวเองว่าควร
จะชิน ทว่าเธอก็ไม่เคยชินได้เลยที่...ในเมื่อเขาไม่ตอบ มุลิลาจึงก้มหน้าก้มตา
พิมพ์ ตั้งใจจะบอกเรื่องสำคัญในชีวิตให้เขารู้

ออกจากงานแล้วนะ...

แต่แล้วก็เปลี่ยนใจลบข้อความไม่กดส่ง สุดท้ายเธอก็ได้แต่ยืนถอน
หายใจ มองฝาความมืดออกไป ทำได้แต่เพียงนึกถึงเรื่องเก่าๆ ที่ผ่านมา

มุลิลาเห็นภาพตัวเองเจ็บท้องคลอดลูกเมื่อหลายปีก่อน ภาพฟงค์-
พิศุทธิ์กระซิบบอกเลิกในขณะที่จะเข้าห้องคลอด ภาพตัวเองอุ้มลูกตอน
หนึ่งขวบร้องไห้กับต้องตาเมื่อถูกขอลีกอีกครั้ง ครั้งที่สามตอนลูกสองขวบ
เมื่อฟงค์พิศุทธิ์ไปติดพันนางแบบโฆษณา อีกครั้ง...และอีกครั้ง หลายต่อ
หลายครั้งนั้นมุลิลาต้องพาลูกไปร้องไห้ต่อหน้าต้องตา และทุกครั้งเธอก็กลับ

มาที่เดิม มาอยู่กับพงศ์พิศุทธิ์เป็นครอบครัวเหมือนเดิม

มุลิลาไม่ใช่คนโง่ เธอไม่ได้เทิดทูนบูชาความรักจนเจ็บแล้วไม่รู้จักจำ เธอแค่ใช้ชีวิตด้วยเหตุผลของตัวเอง สำหรับเธอลูกเป็นที่หนึ่งและเรื่องนี้เธอก็ทำเพื่อลูก หญิงสาวไม่ยอมให้ลูกเป็นเหมือนตัวเอง มุลิลาอยากให้ลูกมีทั้งพ่อและแม่ เธอจึงพยายามอย่างหนักที่จะประคับประคองครอบครัวเอาไว้ แต่เธอก็สงสัยว่าตัวเองจะทำไปได้อีกนานแค่ไหน

๒

ฝาลังถึงนั่งซาลาเปาถูกเปิดขึ้น ควันลยกรุ่นตลบอบอวลไปทั่ว ดวงใจกลังถึงมาวางไว้ตรงหน้าเจ้สมที่กำลังจัดชุดซาลาเปาและตีมซ้ำอย่างตั้งใจ เนียบและเบี้อย่างมีอาชีพ อีกด้านที่มุมซงกาแพ อาม่ากำลังซงกาแพอย่างเชื่องช้าและตั้งใจ ลีลาพลั่วดูจ่อมยุทธ์หญิง อีกฟากลูกค้านั่งกินตีมซ้ำ ซาลาเปากับกาแพเต็มร้าน ทั้งที่มีอยู่ไม่กี่โต๊ะเท่านั้น

“อาม่า ยกล้ออ้าวไ้ไ้ยัง” ลูกคำโตะหนึ่งที่นั่งอ่านหนังสือพิมพ์จวนจะหมดฉบับร้องถาม แต่อาม่าก็ไม่เหือไม่อือ ซงกาแพต่อไปอย่างใจเย็น

“อาม่า ไ้ไ้ยีนปะเนี้ย” ลูกคำคนเดิมถามซ้ำ

เจ้สม สาวเกือบสวย อายุยี่สิบปลายท่าทางใจเย็น แต่นิสัยนั้นเป็นที่รู้กันทั่วว่าต่างจากภาพลักษณ์ภายนอกนัก

“อยากกินของอร่อยก็รู้จักรอหน่อยสิวะ” เจ้สมไ้วย พอลูกคำหันมามองหน้าก็เ้าสะเอาพูดต่อ “หรือจะไม่รอ!”

ลูกคำลุกขึ้นทันที จ้องหน้าเจ้สมนิ่งแล้วตะโกนดังลั่นร้านว่า “รอ!” ก่อนจะนั่งลงเช่นเดิม

“เออ! เดี่ยวแถมขนมจิบให้เซ่งหนึ่ง เอ้า!”

“เอา!”

“เออ!”

ดวงใจยิ้ม มองเหตุการณ์และบรรยากาศภายในร้านอย่างพอใจ เธอหันไปมองรูปถ่ายสามี่ซึ่งมีกระถางธูปวางอยู่ตรงหน้ามุมหนึ่ง ดวงใจยิ้มให้รูปอย่างมีกำลังใจ แล้วหันไปพูดกับเจ้สม “สม ตีออกไปนานหรือยัง”

“ลักพักแล้วม๊า”

ผ่านไปไม่ถึงนาที ลูกค้าคนเดิมตะโกนทวงขึ้นมาอีก “ยกล้อได้ยังอามา”

และก็เช่นเคยที่อามาไม่สนใจ เพิ่งจะค่อยๆ รินนมสดใส่แก้วกาแฟ เจ้สมหันขวับมาเว้ดทันที “ทวงอีกแล้ว จั๊นขนมจิบกูเอาคืน! เลิกแถม!”

ลูกค้าเห็น เพาเวอร์ของเจ้สมแล้วก็จ๋อย สงบปากสงบคำอยู่เฉยๆ

ห่างออกไปไม่กี่ถนน อัครินหรือตี้ กำลังขี่จักรยานพ่วงกระบะใส่ถุงซาลาเปาของที่ร้านไต้ลมยามเช้าอย่างสบายใจ เขาขี่ผ่านชุมชนไปอย่างช้าๆ ส่งเสียงทักทายคนโน้นทีคนนี้ทีด้วยความสนิทสนม อัครินสูดลมหายใจอย่างสดชื่น เลี้ยวออกนอกถนนใหญ่ แล้วมาหยุดที่หน้าร้านของชำแห่งหนึ่ง เขาจดจกรยานแล้วคว้าเอาถุงซาลาเปาที่ด้านหน้าแปะสติ๊กเกอร์โลโก้เป็นตัวการ์ตูนอามายิ้มแฉ่งสีล้นสดใส เดินเข้าไปหาเฮียเพ็งเจ้าของร้านของชำแล้ววางถุงซาลาเปาบนโต๊ะตรงหน้าเฮีย

“พุงนี้เอาอะไรก็โห. ไปสั่งกับเจ้สมนะ” อัครินพูดอย่างอารมณ์ดี เขามองไปรอบๆ ทั้งที่ยังใส่หูฟังอยู่

“ไม่สั่งแล้ว” เฮียเพ็งตอบแล้วยื่นเงินให้

“อ้าว ไม่อะเฮีย”

“ก็กว่าล้อจะขี่จักรยานมาส่ง อ้าวหัวท้อรอแล้วรออีก”

“โธ...เฮีย อยากกินของอร่อย รอนิดรอน้อยไม่ได้หรือไง” อัศวิน กระเซ้า รับเงินเข้ากระเป๋ แล้วหุบปากที่ยิ้มแทบไม่ทันเมื่อได้ยินคำพูดของเฮียเพ็ง

“รอไม่ไหวแล้วสิวะ นี่ก็ไปซื้อในร้าน M-ONE ที่อ๊อฟเพิ่งมาเปิดใกล้ๆ นี่มากิน อิ่มแล้ว ดีด้วย...ซื้อตอนไหนก็ได้ เปิดตั้งยี่สิบสี่ชั่วโมง”

อัศวินได้ยินก็ขมวดคิ้ว ชักของขึ้น หุบไปที่โต๊ะเบาๆ “แล้วมันอร่อย ลู๊ของผมได้ปะล่ะ!”

“สู้ไม่ได้” เฮียเพ็งตอบทันที

“แล้วยังจะกินของเค้าอีกปะล่ะ!”

“กิน! อ้าวมีสิทธิ์เลือก ลู๊จะทำไม”

คราวนี้เฮียเพ็งขึ้นเสียงกลับ ทั้งคู่จ้องหน้ากันอยู่พักหนึ่ง ก่อนที่อัศวินจะเปลี่ยนท่าที่เป็นสำรวม

“ก็ไม่ทำไม ก็แค่ขี่จักรยานกลับ ปลอ่ยให้เฮียได้ทบทวนว่าเราเคยรักกันมากขนาดไหน อุตส่าห์รักกันมาตั้งนาน ได้ไหมลืมหั้ยแบบนี่ใช้ได้ทีไหน เสียใจจริงๆ”

ว่าแล้วอัศวินก็ออกจากร้าน รีบขี่จักรยานออกไป ทั้งให้เฮียเพ็งออกมายืนมองอย่างอึ้งๆ ก่อนที่จะสั่นไปทั้งตัวเพราะคำพูดชวนคิดที่อัศวินทิ้งเอาไว้

“มันหมายถึงซาลาเปาหรืออะไรวะไอ้ตี๋ ขนลุกไวย!”

อัศวินรีบขี่จักรยานกลับไปถึงร้านของตน พอจอดปั๊บก็ทำหน้าคว่ำคว่ำเอาระบะซาลาเปาที่ว่างเปล่ามาวางไว้บนโต๊ะ เจ็บสมกับดวงใจที่กำลังช่วยกันเก็บจานและแก้วในร้านหันมามองอย่างแปลกใจ อาม่ายังคงอยู่ที่มุมซงกาแฟ เปิดเพลงจีนฟังไป ซงกาแฟไปพลาง พอเข้าช่วงสาย ลูกค้าในร้านก็ค่อยๆ หายหายไปจนเกือบหมดแล้ว

“เป็นอะไรไปตี๋” ดวงใจส่งเสียงถาม

“เรากำลังถูกแย่งลูกค้า” อัศวินตอบหน้าเครียด

“เพิ่งรู้หรือไงวะ” เจ้สมพูดต่อพลางส่ายหน้า ทำนองว่าอัศวินช่างไม่รู้อะไรเสียเลย

“ก็เพิ่งรู้ไงเลยเพิ่งพูด ไม่งั้นพูดนานแล้ว” คนพูดยั้งหน้าบึ้งขึ้นไปอีก
อาม่าค่อยๆ ยกแก้วโกโก้ร้อนมาให้อัศวิน “โกโก้ของลื้อ กินซะก่อนจะได้เย็นๆ”

“โกโก้ร้อน กินเข้าไปไม่ยิ่งร้อนหรืออาม่า” อัศวินจ้องควั่นที่ลอยออกมาจากปากแก้วแล้วหันไปมองอาม่า

ด้านอาม่ายิ้มกว้างเห็นฟันปลอมสีเงินเก้ “ไม่หรอก มันจะเย็นขึ้นใจเพราะมันเป็นโกโก้ชงจากใจของอาม่า”

คนพูดเอามือประทับแนบอกให้หลานชายดู ได้ผล อัศวินยิ้มแฉ่งกลับเป็นหนุ่มขี้เล่นกวนประสาทเหมือนเคย

“คอมะเรา อาม่ามือชง” ว่าแล้วก็ยกโกโก้ร้อนขึ้นมาจิบ

“เย็นแล้วใช่มั้ย” อาม่าถามยิ้มๆ

“ครับ” อัศวินตอบ

“ดี ฟังแม่นะ ทำการค้าให้อยู่รอดได้ สำคัญอยู่ที่คุณภาพของสินค้าใหม่ๆ อาจจะยังห่อ แต่ยังไงซะ มาก็เชื่อว่าลูกค้าเก่าเราจะกลับมา”

“ถึงคอนเซปต์เราจะเป็น ‘อยากกินของอร่อยก็ต้องรอ’ เหมอม่”
อัศวินมีท่าทางกังวล ทั้งด้วยคำที่เสียเพิ่งว่าไว้ ทั้งด้วยบรรยากาศที่ไม่มีวันไหนที่ลูกค้าจะไม่ทวงของที่สั่งเพราะรู้สึกรู้ว่าได้ช้า

“เฮ้ ชีวิตพวกเค้าเร็วกันเกินไป เราจะทำให้เค้าเห็นความดีงามของความเชื่อซ้า เห็นคุณค่าของสิ่งที่ต้องรอคอย” ดวงใจตอบลูกชายด้วยคำพูดที่หนักแน่น ราวกับปรัชญาที่สืบทอดกันมาตั้งแต่สมัยจีนโบราณ

“สวายนะเรา” อัศวินแก้มงแวง แต่เจ้สมกลับฟาดเข้ามาที่แขน

“ลามปาม! ไป เอาของไปเก็บหลังร้าน เจ้จะกวาดถูแล้ว”

อัศวินยิ้มกว้างจนตาหยี แล้วรีบยกกระบะไปเก็บหลังร้าน แต่ก็หยุดที่หน้าประตูก่อนหันมามองร้านของตนแล้วยิ้มอย่างสบายใจ...เขาชอบ

บรรยากาศในร้านที่สุดเลย ทุกคนทำงานของตนไปเรื่อยๆ ไม่รีบ ไม่ร้อน แต่ทำอย่างมีความสุขในแบบที่ตนชอบเท่านั้น ชายหนุ่มหันไปทางรูปของพ่อ แล้วพูดเบาๆ

“รักบ้านของเราจังเลยเตี้ย เนอะๆ” ว่าแล้วอัศวินก็ผิวปากเดินเข้าข้างในไป อารมณ์ดีสุดๆ

วันรุ่งขึ้นมุลิลาพาลูกไปฝากไว้บ้านแม่ ส่วนตัวเองกลับมาเอาคอมพิวเตอร์ที่บ้าน ทั้งความสนใจเรื่องงานเอาไว้ก่อน นาที่นี้เธออยากจะทำสักนิด บางทีการอยู่กับลูกคงเป็นพลังใจให้เธอได้บ้าง

“ปลื้มอยู่กับยายแป้นนะลูก แม่มาเอาคอมพิวเตอร์ แค้ช็อกโกแลตนะ โอเค เตี้ยวแม่ซื้อเข้าไป หวัดดีครับ” มุลิลาวางสายกำลังจะเดินเข้าบ้าน แล้วก็ต้องชะงักเมื่อเห็นรองเท้าผู้หญิงคู่หนึ่งวางอยู่ เธอแน่ใจว่าไม่ใช่ของเธอ และมันก็ดูดีมีราคาเกินกว่าจะเป็นของแม่บ้าน

มุลิลาหน้าเครียดเดินขึ้นบ้านไปทันที และทั้งที่เตรียมใจไว้แล้วว่า จะเจออะไร แต่พอมมาถึงหน้าประตูห้องนอนแล้วได้ยินเสียงหัวเราะตอกรักของชายหญิง มุลิลาก็เลือดขึ้นหน้าปรอทแตกขึ้นมาทันที ถอยไปตั้งหลักแล้วเงื้อเท้าถีบประตูเข้าไปอย่างแรง เสียงดังโครม!

ทันทีที่ประตูพังเข้าไป ภาพพงศ์พิศุทธิ์กับคู่สาวสวยเปลือยกายอยู่ใต้ผ้าห่มบนเตียงนอนก็ปรากฏต่อสายตามุลิลา ไม่ต่างจากที่เธอคิดไว้เท่าไรนัก

“ไหนบอกว่าจะอยู่บ้านแม่ไง!” พงศ์พิศุทธิ์ตะโกนอย่างตกใจ

มุลิลาสวนกลับทันที “หลังจากที่ฆ่าแม่กับนางผู้หญิงสำส่อนนี่ก่อนค่อยไป!”

คู่สาวสวยของพงศ์พิศุทธิ์ตกใจ รีบขยับมาหลบอยู่ข้างหลังเขา พงศ์พิศุทธิ์ไม่คิดว่ามุลิลาจะเดือดขนาดนี้ เขามองผู้หญิงไว้ มุลิลายังเห็นก็ยังเจ็บ กำมือ น้ำตาคลอเบ้า

“ใจเย็นก่อนนะมูลี่ ใจเย็น ทำอะไรคิดถึงลูกไว้บ้างสิ!” พงศ์พิศทุทัยก้มมือขึ้นห้าม เขารู้ฤทธิ์มูลิล่าเป็นอย่างดี

“แล้วที่แกนอกใจฉันซ้ำแล้วซ้ำเล่า แกคิดถึงใคร ลูก? ฉัน? ไม่! คนเลวๆ ที่คิดถึงแต่ตัวเองอย่างแกอย่ามาสั่ง!”

พงศ์พิศทุทัยทำอะไรไม่ถูก เริ่มใช้ไม้อ่อน “มูลี่ ฟังป้าก่อนนะ จะฆ่าจะแกงกันเลยเธอ หนูไม่เคยเป็นอย่างนี้”

แต่เสียงอ่อนเสียงหวานนั้นก็ยิ่งทำให้มูลิล่าแค้นใจ

“ฉันจะไม่เป็นอย่างนี้ ถ้าพวกแกไม่ลากันมากินกันบนเตียงนี้ จำได้มั๊ย ฉันพลาดเสียตัวให้แกจนห้องตรงนี้ ที่ที่ลูกฉันปฏิสนธิเป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ ไม่ใช่ที่ที่ให้พวกแกมาปลดปล่อยความร่าเริง! ฉันจะไม่ทน เพราะฉันเป็นคนไม่ใช่ควาย!” มูลิล่าปราดเข้ามา พงศ์พิศทุทัยรีบหลบไปอยู่ข้างหลังคูหา ดันเธอไปรับหน้า แล้วตัวเองก็ลุกหนีในสภาพกางเกงบ็อกเซอร์

“ทำไมพี่ทำอย่างนี้ละ อย่าหนีไปคนเดียวสิ ช่วยหนูด้วย”

มูลิล่าปราดมาถึงก็จิกหัว “ที่นี้รู้ยังว่าสันดานผู้ชายคนนั้นมันเป็นยังไง มันกะเอาแกฟรีๆ ไม่ได้จริงจัง! รู้ยัง!”

“ไม่จริง! พี่เค้าบอกว่าเลิกกับเมียแล้ว”

“เมื่อคืนมันยังกลับมานอนกับฉันอยู่เลย! ผู้ชายนะ เวลามันจะเอามันโกหกต่อแหละไรก็ได้ทั้งนั้น ที่หลังขอดูใบหย่าก่อนยอมนอนกับมัน! ขอตอบให้หายง່อยน่อยเถอะ!” มูลิล่าตบเข้าดังเปรี้ยง

“อ๊อ! พี่พงศ์ช่วยหนูด้วย”

ทว่าพงศ์พิศทุทัยไม่สนใจใครแล้ว ใครจะฆ่าจะแกงกันก็ช่าง เขารีบสวมกางเกง สวมเสื้อแล้วเผ่นแน่บ

“พี่พงศ์!” คูหาสาวสวยร้องเสียงหลง ไม่อยากจะเชื่อว่าตนเองจะถูกทิ้ง

“ยังจะง่อยอยู่อีก” มูลิล่าตบเข้าไปอีกเปรี้ยง อีกฝ่ายร้องลั่นพยายามตะกายหนี “เห็นมันมั๊ย มันช่วยแกมั๊ย นั่นคือสิ่งที่มันเก่งที่สุด คือเดินหนีไป

จากทุกอย่างที่เป็นความรับผิดชอบของมัน!”

“หนูยอมแล้ว หนูผิดไปแล้ว หนูขอโทษ!”

“จำไว้ละ หัดระงับความอยากเอาไว้บ้าง อย่าไปเที่ยวร่านให้คนอื่นบ้านแตก นับจากวินาทีนี้ไป ถ้าแกยังไม่สำนึก ที่ที่เดียวที่แกจะต้องอยู่คือ นรก! เข้าใจมั๊ย” มุลิลาชี้หน้าคาดโทษ อีกฝ่ายได้แต่ร้องไห้

“ฮือ...”

“ตอบ!” มุลิลาคาดค้อนอีก

“เข้าใจ หนูเข้าใจ...ฮือ หนูยอมแล้ว หนูขอโทษ”

มุลิลาละออกจากคู่สาวสวยของสามี คว่ำเสื่อผ้าปาใส่หน้าอีกฝ่าย แล้วรีบวิ่งออกไปตามพงศ์พิศุทธิ์ พบตัวก่อเรื่องกำลังหาญแจรถอยู่พอดี

“โธ่เว้ย ญูญแจอยู่ไหนวะ”

มุลิลาได้ยืนนึกว่า ญูญแจรถปาใส่หัวพงศ์พิศุทธิ์ทันที คนที่โดนร้องลั่น หันกลับมาเห็นเธอก็ผงะ ถอยออกไปตั้งหลัก

“อย่าทำอะไรบ้าๆ นะ อย่างน้อยฉันก็เป็นพ่อของลูกเธอ!”

“ฉันไม่ทำให้เสียมือหрок”

“แล้วจะเอาอย่างไร!”

“ฉันจะหย่า” มุลิลายืนคำขาด

พงศ์พิศุทธิ์อึ้งไป เขามองหน้าเธอหนึ่งและเริ่มรับรู้ว่ามีมุลิลาเอาจริง

“เอาเลย ไม่อยากทนอยู่เหมือนกัน อึดอัด เอาแต่จิก เอาแต่บ่น ทำอะไรก็ไม่เคยถูกใจ นี่ผัวนะ ไม่ใช่ลูก” พงศ์พิศุทธิ์โพล่งขึ้นมาบ้าง

“ก็เลยไปแสดงความเป็นผัวกับคนอื่นนอกบ้านนั่นแหละ”

“เออ! ก็เมียมันเป็นแบบนี้ไง น่าเบื่อ น่ารำคาญ เอาแต่คอยจับผิด”

“อย่ามาโยนความผิดให้ฉัน ก็ครั้งแรกที่เห็นแล้วที่เป็นแบบนี้ ถ้าจะผิด มันก็ผิดที่แกมันไม่รู้จักพอต่างหาก”

“เออ รู้แล้วก็ดี จะไปไหนก็ไปเลยไป” พงศ์พิศุทธิ์ไล่

“และถ้าตามไปง้อให้ฉันกับลูกกลับมาอีก ฉันเอาตายแน่!” มุลิลา

ขึ้นหน้าและมองพงศ์พิศุทธิ์ด้วยสายตาระยะเยี่ยง เกลียดชัง ทำเอาพงศ์พิศุทธิ์
ไม่กล้าสบตา แต่สุดท้ายเธอเดินอย่างหมดแรงออกไป

พงศ์พิศุทธิ์มองมุลิลาเดินออกไปอย่างเชื่องช้าด้วยความรู้สึกสับสน
มุลิลาหัวใจแหลกสลาย ในที่สุดเวลานี้ก็มาถึง วันที่ครอบครัวที่เธอ
พยายามประคับประคองรักษาอย่างสุดความสามารถจะต้องพังทลายลง
หญิงสาวเดินมาถึงปากซอย น้ำตานองหน้า ร้องไห้จนตัวเองยังตกใจว่าทำไม
น้ำตามันถึงมากมายขนาดนี้ สำหรับเธอแล้วครั้งนี้มันคงเป็นครั้งสุดท้าย
จริงๆ...หญิงสาวเงยหน้ามองฟ้า พยายามเช็ดน้ำหน้าแล้วกลืนก้อนสะอื้น
ลงไป

ฉันชื่อมุลิลา ชื่อของฉันแปลว่าแมว ในเมื่อแมวยังมีเก้าชีวิต ฉันเอง
ก็เช่นกัน ตอนนี้ชีวิตเก่าได้จากฉันไปแล้ว และฉันจะต้องเริ่มต้นชีวิตใหม่
แม้มันจะเจ็บปวดและยากเพียงใดฉันก็ต้องอยู่กับมันให้ได้...

ใช่ ฉันต้องอยู่ได้

ฉันจะอยู่กับสถานะภาพ 'ซิงเกิล맘' ให้ได้

ฉันชื่อมุลิลา...ฉันทำได้ทุกอย่างเพื่อลูก

๓

อัศวินขี่จักรยานกำลังจะไปทำงาน ผ่านหน้าซูเปอร์มาร์เกต M-ONE และมุลิลาที่เดินหิ้วถุงซาลาเปา หน้าตาไม่ได้แต่ง ทำทางกระเซอะกระเซิงเดินออกจากซูเปอร์มาร์เกตมา

เธออยู่ในชุดทำงาน หยิบซาลาเปาขึ้นมากัดหนึ่งคำแล้วnivหน้า มองซาลาเปาแล้วเคี้ยวผิวดๆ ก่อนจะคิดเสียดาย ผืนยดๆ เข้าไป ที่หูก็หนีบโทรศัพท์คุยกับต๋องตาที่เป็นห่วงอยู่ด้วย

“กำลังจะไปสมัครงานที่ใหม่...อยู่ที่คอนโดเพื่อนที่ทำงานเก่าชั่วคราว กลัวมันตามไปที่บ้านแก ไม่อยากทำแกเดือดร้อนอีก เกรงใจพี่ยักษ์วะ อีกรายที่นั้นก็ใกล้โรงเรียนน้องปลื้ม รับ-ส่งสะดวกดี”

“อ๊วย มูลี่ แกก็เกรงใจเกินไป พี่ยักษ์ไม่ได้อยู่บ้านเดียวกับฉัน ลักหน่อย อย่าลืมนสิ ยังไม่ได้แต่งงาน” ต๋องตาพูดขณะที่มองคนรักซึ่งนั่งรออยู่ไม่ไกล

“แกก็หัดเกรงใจพี่ยักษ์บ้าง อย่าให้เค้ารอนาน นี่ก็ตามรับ-ส่งจนแก่จะลีลิบเข้าไปแล้ว ฝ่าทั้งฝ่าทั้งเมีย มีลูกไม่ได้นะแก”

“บ้า ไม่มีก็ไม่มีสิ...เลิกพูดเรื่องฉัน พูดเรื่องแกดีกว่า เตือนร้านมีอะไรให้ช่วยก็บอกนะ”

“คงไม่มีแล้วละ ขอบใจมากนะแก เออ ฉันต้องไปแล้วละ แค่นี้ก่อนนะ เตียวเจอกัน” มุสิกาทวางสายมือถือ สุดท้ายเธอก็กินซาลาเปาไม่หมด เธอโยนซาลาเปาทิ้งก่อนที่จะวิ่งไปขึ้นรถแล้วขับออกไป

พงศ์พิศุทธิ์นอนเฝ้าหมอดสภพอยู่ที่มุมหนึ่งของบ้าน ไม่รู้เลยว่า บิริสุทธิ์ ผู้เป็นมารดาได้เดินทางมาถึงด้วยอารมณ์ขุ่นมัวและมองเขาด้วยสายตาเอือมระอา

บิริสุทธิ์ในวัยหกสิบต้นๆ ยังคงดูดีตามประสานักธุรกิจหญิงที่ร่ำรวยและเจนจัดในสังคม จุดต่างพร้อยอย่างเดียวในชีวิตของบิริสุทธิ์ก็เห็นจะเป็นเรื่องครอบครัว ถ้าจะพูดให้ถูกต้อง เรื่องคนที่นอนเฝ้าไม่ได้สตอยู่ตรงหน้านี้แหละ

“ตาพงศ์” บิริสุทธิ์ฟาดแขนลูกชายอย่างแรง

พงศ์พิศุทธิ์ลื้มตามองแบบงงๆ

“อ้าว คุณแม่นี่เอง นึกว่าใคร” ชายหนุ่มกะพริบตาถี่ๆ เห็นคำร่างของแม่ตัวเองชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ เขาพยายามย่นตัวขึ้นนั่ง เอามือกุมศีรษะรู้สึกหนักหัว

“นี่บ้านหรือที่หมานอน” บิริสุทธิ์เริ่มพูดด้วยอารมณ์ขณะกวาดตามองบ้านที่สกปรก รกรุงรัง

“ฮะๆ” พงศ์พิศุทธิ์หัวเราะอย่างสมเพศตัวเอง “หมากับผมมันก็ไม่ต่างกันหรอก”

ว่าแล้วก็จะล้มลงไปนอนที่เดิม แต่บิริสุทธิ์ดึงตัวบุตรชายขึ้นมาอีกรอบ

“นี่ ห้ามนอนต่อนะ ไปทำตัวให้เป็นคนเดี๋ยวนี! เรามีเรื่องต้องคุยกัน” บิริสุทธิ์สั่งเสร็จก็สะบัดหน้าเดินออกไป

พงศ์พิศุทธิ์มองตามอย่างแข็งจัด “ไม่อยากคุยแต่ทำอะไรไม่ได้ เขา
ค่อยๆ คลานเข้าห้องน้ำอย่างเชื่องช้า

เกือบครึ่งชั่วโมงถัดมา พงศ์พิศุทธิ์มานั่งทำหน้าตาเบื่อโลกต่อหน้าแม่
ที่กำลังมองตนด้วยสายตาพิฆาต เขาเกลียดท่าทางเซิดและทำคอแข็งของแม่
นัก เพราะมันทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองเป็นคนที่ใช้ไม่ได้ตลอดเวลา

“เมื่อวาน งานเปิดตัวร้านเพชรสาขาใหม่ของแม่ ทำไม่ไป” บริสุทธิ์
ถามเสียงแข็ง

“เมาอยู่” พงศ์พิศุทธิ์ตอบง่าย ๆ แล้วก็ได้ยินเสียงเฮอะในลำคอของ
มารดาทันที

“เสียใจ?”

บริสุทธิ์ถามคล้ายเยาะ ด้านลูกชายถอนหายใจหนัก เริ่มนั่งไม่อยู่สุข
เหมือนอยากจะได้หนีออกไปจากตรงนั้นเสียเดี๋ยวนี้ เพราะรู้ว่ามารดากำลัง
จะเริ่มพูดเรื่องอะไร

“เมื่อกับลูกผมนะแม่” พงศ์พิศุทธิ์คิดถึงวันที่ทะเลาะและไล่มุสิลา
ออกไปอย่างเครียดๆ หลายต่อหลายครั้งที่เป็นอย่างนั้น แต่ครั้งนี้เขารู้สึกว่า
มันต่างออกไป

“ก็แกมันเลวเอง” บริสุทธิ์ชี้หน้าด่าลูกชาย แล้วพูดต่อ “ไฟแนนซ์รถ
กับเบงก์ที่เกกบ้านโธ. มาตามหนี่กับฉัน”

“โ้ย แม่ก็ออกไปก่อนสิ ตอนนี้ผมไม่มีอะไรไม่มีงาน” พงศ์พิศุทธิ์พูด
อย่างฉุนๆ อารมณ์เสียพาลไปทุกอย่าง

“แกไม่มีงาน แล้วทำไมไม่มาทำงานกับฉัน”

“ไม่ชอบ”

“หิ...ทำในสิ่งที่ชอบ แต่เอาตัวรอดไม่ได้ นั่งเมียแทนที่จะช่วยผัว
กลับทิ้งเอาตัวรอด” บริสุทธิ์ยิ้มเหยียดอีก

พงศ์พิศุทธิ์ทนไม่ไหวลุกขึ้น “แม่จะว่าผมว่าเลวกี่ไป แต่อย่าว่ามุสิลี”

“รักกันมาก? ปกป้องกัน แล้วไง...ไปกันรอดมั๊ย”

พงศ์พิศุทธิ์อึ้ง พุดไม่ออก

“ฉันเตือนแกแล้วก็ไม่ฟัง คนแข็งอย่างยายมูลีไม่มีทางทนแกได้นาน
หรอก แล้วมันก็จริง แทนที่จะคบหาดูใจกันให้นานๆ ก่อน ดันปล่อยให้
ท้อง”

พงศ์พิศุทธิ์ไม่พอใจ แต่ก็พูดอะไรไม่ออก ด้านคนเป็นแม่ลุกขึ้นบ้าง

“หรือไม่มันก็ตั้งใจปล่อยให้ท้องเพื่อที่จะจับแก แล้วก็สมใจมัน แก
มันโง่เอง ตามมันไม่ทัน”

คราวนี้พงศ์พิศุทธิ์เดินหนี แต่บริสุทธิ์ยังเดินตาม

“ถ้าไม่อยากให้บ้านกับรถถูกยึด ก็ไปเอาหลานฉันกลับมา!”

พงศ์พิศุทธิ์ชะงักแล้วหันกลับมาทางมารดา “อะไรนะ”

“ถ้าแม่มันจะไป ก็ให้มันไปแต่ตัว ยังสาวยังสวยเดี๋ยวก็หาตัวใหม่ได้
แต่หลานฉันจะกลายเป็นหมาหัวเน่า ฉันไม่ยอม”

“จะให้ผมไปพรากแม่พรากลูกเหวอ”

“หรือจะให้ฉันตัดแม่ตัดลูกกับแก สมบัติของฉันอย่าหวังว่าแกจะได้
ไปแม่สักสลึง” บริสุทธิ์พูดเด็ดขาดจนลูกชายถึงกับยกมือขึ้นกุมหัว

“ผมไม่รู้จะทำยังไง เพราะผมผิดเองมาตั้งแต่ต้น”

“แกต้องบีบให้แม่มันคืนหลานมาให้ฉัน ตอนนี้ฉันได้ข่าวว่ามันเพิ่งถูก
ไล่ออกจากงาน”

คราวนี้พงศ์พิศุทธิ์ได้ฟังก็แปลกใจ เขาไม่เคยรู้เรื่องมุลีลาออกจาก
งานมาก่อน ด้านคนเป็นแม่รู้ทัน

“ไม่รู้ละสิ เคยรู้อะไรเกี่ยวกับเมียแกบ้าง”

“แม่อะไรๆ ว่ามาเหอะ จะให้ผมทำยังไง อย่าเสียเวลาต่าอยู่เลย”

“ใช้เรื่องที่มีนตงงานกดดันมัน ให้มันคืนหลานฉันมา แกต้องทำให้
ได้!” บริสุทธิ์สั่ง พงศ์พิศุทธิ์ได้แต่ก้มหน้าเครียดไม่รู้จะทำอย่างไรดี

ที่คอนโดมุลิกำลังอ่านนิทานก่อนนอนเรื่อง *แม่รักหนูที่สุดในโลก You're My Miracle* ให้น้องปลื้มฟัง น้องปลื้มซุกตัวลงกับอ้อมแขนผู้เป็นแม่

“วันที่หนูเกิดมาบนโลกใบนี้ ดวงอาทิตย์ส่องแสงทักทายหนู การที่ฟ้าส่งหนูมาให้แม่คือสิ่งทีวิเศษที่สุด...” มุลิกอ่านแล้วน้ำตาก็รินขึ้นมาหญิงสาวพยายามระงับมันเอาไว้ ทว่าการที่เธอเจียบไปทำให้ลูกชายรู้สึกผิดปกติน้องปลื้มเงยหน้ามองแม่แล้วรับรู้ถึงความเศร้าได้ เด็กชายขยับเข้าใกล้แม่มากขึ้นและกอดคอมารดาเอาไว้

“รักแม่ใช่ไหมเนี่ย” มุลิกยิ้มทั้งน้ำตา

“ไม่อยากให้แม่ร้องไห้” เด็กน้อยพูดเหมือนห้วนๆ แต่กลับเต็มไปด้วยความรู้สึกห่วงใย

“แม่ไม่ได้ร้อง แม่หา” เธอว่า

“ปลื้มรู้ แม่ร้องเพราะป้าไม่อยู่”

มุลิกนิ่งไป “แล้วปลื้มจะเป็นอะไรหรือเปล่าลูก ถ้านานๆ ที่ป้าจะมาหาเรา”

น้องปลื้มส่ายหน้าตอบ “ปลื้มชอบอยู่กับแม่มากกว่า ป้าชอบหงุดหงิดแม่สนุกสนาน”

มุลิกลูบหัวลูกชายอย่างรักใคร่ สอนลูก “ปลื้มอย่าว่าป้านะลูก มันบาป...ป้าเค้าทำงานเยอะ เค้าเหนื่อย หงุดหงิดบ้างก็เป็นของธรรมดา”

“แม่ก็ทำงานเยอะ แม่ไม่เห็นเหนื่อย” ลูกชายย้อนกลับตาใส

มุลิกอึ้งไปนิดก่อนที่จะพูดติดตลก “แม่เป็นคนประหลาดไง”

หญิงสาวทำหน้าตาตลกๆ หลอกลูกชาย น้องปลื้มหัวเราะ แต่ยิ่งลูกชายมีความสุขมากเท่าไร ในใจของมุลิกก็คิดเศร้าเพราะสงสารลูกมากขึ้นเท่านั้น

“แม่...เมื่อไหร่เราจะกลับบ้าน” น้องปลื้มถาม

มุลิกไม่รู้จะตอบลูกอย่างไร เธอจึงเลือกโกหกออกไป “พอดีบ้านต้อง

ซ่อมนะลูก ปลื้มเป็นญาติแพ้ย่ะ แม่กลัวปลื้มแพ้ย่ะน่ะ”

“จ้ะแล้วป้าจะมาหาเราเมื่อไหร่ครับ”

คราวนี้คนเป็นแม่ไม่กล้าสบตาลูกชาย เธอรู้สึกผิดกับการโกหก แต่ก็เห็นห่วงความรู้สึกลูกชายมาก “อืม ก็...ก็คงเร็วๆ นี่แหละ แต่ปลื้มครับ สัญญากับแม่ก่อนว่าจะไม่ว่าป้าอีก และต้องเข้าไปบ้านะ ที่ป้าไม่มาอยู่กับเรา เพราะป้าต้องออกกองถ่ายไปต่างจังหวัดบ่อย โอเคนะครับ”

“ครับ” น้องปลื้มรับคำ

“มา แม่อ่านนิทานให้ฟังต่อ” ปลื้มขยับซบแนบอกมุลิลา มุลิลาปลื้มใจอ่านนิทานด้วยน้ำเสียงเป็นปกติที่สุด ทั้งที่หัวใจเจ็บมาก “วันที่หนูหิวเราระครั้งแรก ดอกไม้ต่างผลิบาน รวากับอยากจะทำเราไปพร้อมกับหนู...”

เมื่อนิทานจบลง น้องปลื้มก็หลับไปแล้ว มุลิลาห่มผ้าให้ลูกชายอย่างเบามือ เธอมองลูกด้วยความรัก สิ่งเดียวที่จะเป็นกำลังใจของเธอในการก้าวเดินต่อไปคือน้องปลื้ม หญิงสาวหวังว่าความกล้าของเธอจะทำให้เธอเอาชนะความกลัวและอุปสรรคต่างๆ ในวันข้างหน้าได้ แต่เหนือสิ่งใดนั้น เธอก็ปรารถนาให้ลูกชายเติบโตอย่างมีความสุข...มุลิลาได้แต่ขอพรเบื้องบนทุกวันว่าขอให้สิ่งที่เธอปรารถนาเหล่านั้นกลายเป็นจริง

หญิงสาวลุกขึ้นแล้วปิดไฟ ก่อนที่จะออกจากห้อง เธอแ้มประตูดังไว้มองดูลูกนอนหลับในความมืด น้ำตาไหลออกมาอย่างสุดกลั้น ก่อนจะปิดประตูอย่างเบามือ

มุลิลาเดินเข้าห้องน้ำตั่งใจว่าจะล้างหน้าล้างคราบน้ำตาเสียหน่อย ทว่ายิ่งล้างหน้าน้ำตาเธอกลับยิ่งไหล ความเจ็บใจในครั้งนี้เป็นเหมือนพายุน้ำทำลายกำแพงที่เก็บกักความขมขื่นซึ่งสะสมมานานแรมปี มันเหมือนน้ำท่วมใจ ครั้งแล้วครั้งเล่าที่เธอบอกกับตัวเองว่าไม่เป็นไร ยามนี้มุลิลาทั้งเจ็บปวด ทั้งโกรธ

ไม่เป็นไรฉันเธอ...

ไม่จริงหรอก ที่ว่าไม่เป็นไร

มุลิกาัดริมฝีปากพยายามกลั้นเสียงสะอื้น แต่ยามนี้เธอไม่ไหวแล้ว ความอ่อนแออยู่เต็มหัวใจ หญิงสาวกลัวว่าลูกชายจะได้ยิน เธอเดินไปเปิดฝักบัวให้น้ำไหลเสียงดังก่อนที่จะปลดปล่อยความรู้สึกออกมาทั้งหมด มุลิกาทรุดตัวลงนั่งชันเข่าพิงผนังด้านหนึ่ง ร้องไห้ตัวโยน...โดยไม่รู้สึกรู้สีกินว่าด้านนอกประตูนั้นห้องปลื้มยินดีอยู่ และรับรู้ว่ามีแม่กำลังเสียใจ เด็กน้อยยืนซึมอยู่พักใหญ่ก่อนจะค่อยๆ เดินกลับไปยังเตียงนอน

วันรุ่งขึ้นตอนเที่ยง มุลิกามาพบกับต้องตาที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง ต้องตามองหน้าเพื่อนอย่างหนักใจ เธอกับมุลิกาสนิทกันมานานจนรู้สึกถึงความเดือดร้อน ทุกข์ใจของเพื่อนก็ไม่ต่างกับของตนเอง ต้องตารู้ว่าไม่ควรจะก้าวท้าวเรื่องครอบครัวของเพื่อนนัก แต่หลายครั้งแล้วที่มุลิกามาร้องไห้กับเธอ...ลึกๆ แล้วต้องตาก็อยากให้เพื่อนมีความสุขเสียที

“คราวนี้เลิกแน่นะ” ต้องตาถาม มุลิกาพยักหน้าหนักแน่น

“ฉันขอโนคอมเมนต์นะ ไม่อยากพูดอะไร กลัวจะบาปกรรม เอาเป็นว่า...ฉันเคารพการตัดสินใจของเธอ”

“ขอบใจนะ”

“แต่แกเข้มแข็งดีนะ ไม่มีน้ำตาสักหยด” ต้องตาเลื่อนจานขนมให้เพื่อน

“น้ำตามันหมดตัวไปแล้ว”

“แล้วจะเอาอย่างไรต่อ”

“รีบหางานให้เร็วที่สุด ก่อนที่เงินชดเชยหกเดือนจะหมดนะสิ...เนี่ย ฉันต้องจ่ายค่าเช่าคอนโด เงินค่าเทอมลูกเทอมหน้า ค่าซ่อมแอร์บุญช่วยที่ยังผ่อนค้างวัดไม่หมดอีก” มุลิกานับนิ้วไปตามความรับผิดชอบของตัวเอง

“อย่าหาว่าอย่างโน้นอย่างนี้เลยนะ สิ่งที่คุณกังวลมากกว่ารายจ่ายพวกนั้นนี่ก็คือเรื่องงานของแก อายุขนาดแกไปเริ่มทำงานที่ใหม่มันยากนะ”

“มันต้องมีสักที่แหละแก” ถึงจะตอบแบบนั้น แต่สีหน้าคนพูดดูไม่ดีเลยสักนิด

“เอจี้ แกมาช่วยฉันทำบัญชีมัย” ต้องตาชวน

มุลิลาส่ายหน้าพริต “ฉันทำงานเอเจนซี วางแผนกลยุทธ์การตลาดมาทั้งชีวิต...ให้ไปทำบัญชี? ไม่ไหวหรอก”

“ไปเรียนก่อนสิ”

ต้องตาพูดง่าย ๆ แต่มุลิล่าไม่เข้าใจสิ่งตาใส่เพื่อน

“ใจเย็น ๆ อย่าเพิ่งขึ้น แกต้องมีสติให้มากขึ้นนะ จะได้เกิดปัญญาหาทางแก้ปัญหา”

มุลิลามองมือของเพื่อนที่ยกขึ้นมาทำท่าประกอบคำว่าใจเย็น แล้วนับหนึ่งถึงสามในใจ สูดหายใจเข้าลึก ๆ แล้วเอ่ยว่า “โอเค ฉันจะใจเย็น” พร้อมส่ายตามู่งมั้น

“แล้วเค้าติดต่อมาบ้างมัย” ต้องตาหมายถึงพงศ์พิศุทธิ์

“กริบ คงกำลังดีใจอยู่ละมั้ง คนไม่รู้จักพอ คิดถึงแต่ตัวเอง อีโก้จัด สลัดเอ้ย!” พอนึกถึงสามี อารมณ์คนพูดก็ขึ้นอีก

“ไหนบอกจะใจเย็นไง” ต้องตาขัด

“ก็พูดแล้วขึ้น!” มุลิลาตอบโตะเบา ๆ

สองสาวถอนหายใจพร้อมกัน ดีมากแพไปเจียบ ๆ เวลาผ่านไปชั่วครู่จู่ ๆ มุลิลาก็พูดขึ้นมา

“ตอนนั้นฉันคิดสั้นไปหน่อย คิดว่าคงไม่ต้องแล้วก็รักมันมาก ก็เลยยอม...ฉันคิดผิดไปจริงๆ”

“ทั้งรักทั้งหลง สมองสะเหมิงหายหมด”

ต้องตาฟังแล้วก็นึกถึงเพื่อนในเวลานั้น มุลิลาเถียงไม่ออก ได้แต่พยักหน้ายอมรับนิ่ง ๆ

“พวกแกมันประมาท สุดท้ายเป็นไง ท้องแล้วก็ต้องแต่ง สันดานเป็นไงยังไม่รู้จักกันดีพอเลย แล้วก็อยู่กันไม่ได้ กรรมก็ตกที่ลูก โอ้ย...ว่าจะไม่คอมเมนต์แล้วเชียว”

“ตอนนั้นคิดว่าความรักอย่างเดียวจะเอาชนะทุกอย่างได้ โคตร

อุดมคติเลย แต่ความเป็นจริงแคร์รักมันไม่พอ ถ้ามองข้ามข้อเสียเค้าไม่ได้ก็คือจบ” มุลลียิ้มขึ้นเมื่อนึกถึงความผิดพลาดที่เปลี่ยนชีวิตของเธอไปทั้งชีวิต

“แต่น้อยคนนะที่จะมองข้ามข้อเสียของผัวแก่ได้ ทำตัวเป็นเด็กไม่รู้จักโต ไม่รับผิดชอบลูกเมีย หน้าที่หัวหน้าครอบครัวเป็นไงมันจะรู้มั๊ย โอ๊ย...คอมเมนต์อีกแล้ว” คราวนี้เป็นต้องตาที่เริ่มจะของขึ้นบ้าง

“ฉันพยายามแล้วนะตา พยายามทำหน้าที่เป็นเมีย เป็นแม่ ขับเคลื่อนครอบครัว แต่ให้ฉันพยายามคนเดียว...คงไม่ได้”

ต้องตาทักหน้าอย่างเข้าใจ ยื่นมือไปบีบมือเพื่อนเบาๆ

“แกทาสีที่สุดแล้วละ ใครๆ ก็คาดหวังว่าแต่งงานแล้วมันต้องดีทั้งนั้นแหละ ถ้าไม่อยากผิดหวังก็แค่ไม่ต้องแต่ง ก็แค่นั้น” ต้องตาทุดถึงเรื่องเพื่อนแต่สิ่งที่เอ่ยออกไปนั้นก็สะท้อนใจตัวเองเหมือนกัน เพราะนั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอไม่ยอมตกลงแต่งงานกับยักษ์เสียที

“ต่อไปฉันจะใช้สมองให้มากกว่าหัวใจ ฉันไม่อยากผิดหวังอีกแล้ว”

ต้องตาทักหน้าเข้าใจเพื่อนและเห็นใจ ก่อนจะหยิบกระดาษจดเบอร์โทร. ของदनัยเทพ เพื่อนสมัยเรียนให้มุลลียา

“จำदनัยเทพได้มั๊ยแก นั่นแหละ ฉันเพิ่งเจอมันในเฟซบุ๊ก ตอนนั้นมันเป็นผู้บริหารที่ชอบปิ้งทีย แกลองโทร. หามันนะ มันบอกว่าไม่เคยลืมเพื่อนหรือ รึบโทร. เลยนะ เผื่อมันจะช่วยได้”

มุลลียารับกระดาษจดเบอร์โทร. มาถือไว้ ขอบใจต้องตา แล้วบอกลาเบาๆ เพราะต้องรีบไปรับลูกชาย

มุลลียารับน้องปลื้มกลับมาถึงคอนโด ก็นั่งสะสางทำบัญชีค่าใช้จ่ายมากมาย เธอทำเพื่อจะวางระบบเอาไว้ให้รู้ว่าจะอยู่ได้อีกนานแค่ไหน ต้องรีบหางานทำให้ได้เมื่อไร โดยไม่ทันเห็นว่าน้องปลื้มกำลังนั่งซึมเพราะคิดถึงพงศ์พิศุทธิ์ เมื่อวางแผนเสร็จแล้วมุลลียาก็ไม่รอช้า ต่อสายถึงदनัยเทพทันที สัญญาดังอยู่ครูใหญ่ก่อนที่จะได้ยินเสียงดัดแหลมเล็กใสจรีตามาเต็ม

น้ำเสียง

“ฮัลลูลู...”

มุลิลาอึ้ง ไม่แน่ใจว่าตนเองโธ. มาถูกเบอร์หรือเปล่า

แล้วมุลิลา ก็พบว่าदनัยเทพตอนนี้เปลี่ยนไปมาก เขาไม่ใช่दनัยเทพคนเดิมอีกต่อไปแล้ว แต่เป็นดอลลี่หรือแสงดาวผู้บริหารสาวข้ามเพศช่องว้าว ซอปปิงทีวี...WOW TV มีชื่อเสียงด้านความทันสมัย แฟชั่น และแพรวพราว...แต่คุยกันแค่พักเดียวเท่านั้น พรราวฟ้า เลขาฯ สาวมั่นเปรี้ยวเซ็ดฟันของแสงดาวก็เดินเข้ามาในห้อง แจ้งข่าวว่าเจ้านายคนใหม่กำลังจะมาภายในสิบนาที ดอลลี่ทำท่าขัดใจ ไล่เลขาฯ ออกไป

“มูลี่ ที่หลังเรียกฉันว่าดอลลี่นะ หรือแสงดาวก็ได้ ดนัยเทพคืออดีตพลีส...โอเค ฉันก็อยากจะคุยกับเธอนานๆ เหมือนกันนะ แต่ได้เวลาประชุมกับเจ้านายใหม่แล้ว เค้าเพิ่งมาเทกโอเวอร์ช่องฉันอะ งั้นเอาไว้ เรานัดกันหลังจากนี้ดีกว่านะ” ดอลลี่จัดแจงนัดแนะเวลา “เธอว่างใช้ไหม”

“ว่างสิ โอเค แล้วเจอกัน” มุลิลาวางสาย รู้สึกมีความหวัง

ด้านดอลลี่วางสายแล้วก็ยิ้มให้โทรศัพท์ แต่พอหันมาเห็นงานที่กองบนโต๊ะ เขาก็ทำท่าจะเป็นลมก่อนจะเซดใส่ หันไปหยิบตลับแป้งในลิ้นชักมาตบๆ โปะหน้า เติมลิปสติกอีกนิด แล้วยิ้มสวยใส่กระจก คว่าเอาแฟ้มเอกสารเดินออกจากห้องไป

พรราวฟ้ายืนรออยู่หน้าห้องอย่างเตรียมพร้อม ดอลลี่หยุดเดินแล้วปรายตามองกระโปรงสั้นจุ๋มของอีกฝ่าย พรราวฟ้ารู้ความหมายเลยค่อยๆ ปลดขอบกระโปรงที่พับขึ้นลง ทำให้กระโปรงยาวเพิ่มอีกเกือบสองนิ้ว ดอลลี่ทำท่าพอใจก่อนที่จะเซดหน้าเดินตรงไปยังห้องประชุม

ทั้งสองเดินมาหยุดที่หน้าประตูบานหนึ่ง พรราวฟ้าเคาะเบาๆ เอย์ขออนุญาตแล้วเปิดประตูเข้าไป ที่นั่นสุจินต์ มือขวาคนสำคัญของชิษณุ นั่งตัวตรงอยู่ที่เก้าอี้ตัวหนึ่ง ส่วนเจ้านายกำลังยืนหันหลัง มองออกไปนอก

กระจกบานใหญ่ และเมื่อชิษณุหันกลับมา ดอลลี่ถึงกับชะงักที่ได้เห็นภาพนั้น ทั้งรูปร่างสูงโปร่ง สดุดีเย็บตัดพอดีตัว และเหนืออื่นใด บุคลิกภาพอันสง่างาม เสริมใบหน้าอันหล่อเหลาราวเทพบุตร ทำให้ดอลลี่และพราวฟ้าแทบลืมหายใจ

“อะ เอ่อ...ท่านประธาน สวัสดีค่ะ” ดอลลี่ได้สติก็รีบยกมือไหว้ แล้วย่อเข่าด้วยท่าที่นางงามยังอาย พราวฟ้าทำตามแล้วส่งยิ้มทอดสะพานบุญพรหม พร้อมรอยดอกไม้อย่างดีให้ชิษณุ

“โอ So young and so handsome” ดอลลี่คิด เผลอพูดออกมาด้วย

“อะแฮ่ม!” สุจินต์ส่งเสียงเตือน

ดอลลี่หันไปกระซิบกระซาบกับพราวฟ้า “สงสัยฉันจะคิดดังไปหน่อย” ถึงกระนั้นก็ยังดังพอที่สุจินต์ได้ยิน “ครับ ดังมากด้วยครับ”

ดอลลี่หันไปยิ้มเหยงก่อนจะหันไปมองชิษณุ หนุ่มใหญ่ผู้บริหารสูงสุดของ M-ONE ธุรกิจอุปโภคบริโภคครบวงจรยักษ์ใหญ่ของประเทศ

“ผมเห็นศักยภาพของว้าว ซอปปิงทีวี ที่น่าจะตลาดได้สินค้าของ M-ONE ได้เข้าถึงทุกบ้านทุกครัวเรือนมากขึ้น” ชิษณุเอ่ยเข้าเรื่องทันทีตั้งแต่เริ่มประชุม

“ขอบพระคุณค่ะ และถูกต้องที่สุดค่ะ”

ดอลลี่ยิ้มรับหน้าบาน แต่ก็หุบยิ้มแทบไม่ทันเมื่อเจ้านายใหม่พูดต่อ

“แต่ดูจากผลประกอบการที่ผ่านมาของว้าว จัดได้ว่าแย่มาก”

ดอลลี่หน้าเฉือน หันไปทางพราวฟ้าซึ่งนั่งก้มหน้านิ่ง ไม่ขอรับรู้อะไร สุจินต์ส่งไอแพดให้แก่ชิษณุ

“จากการวิเคราะห์ของผม การที่ผลประกอบการของว้าวแย่นขนาดนี้ เพราะคุณไม่สามารถทำให้กลุ่มเป้าหมายหลักสนใจตัวสินค้าได้ เน้นแต่ตลาดบน ทั้งๆ ที่เคเบิลทีวีเข้าถึงคนทุกระดับ”

ดอลลี่ได้ฟังก็ทำตัวสับสน พยายามขยับหาพราวฟ้าหาเพื่อน แต่

เลขาฯ สาวขยับหนี

“ผมต้องการการเปลี่ยนแปลง” ชีษณุสรุปเสียงเข้ม

“เอ่อ...ยังงัยคะ” ดอลลีถามกล้ำๆ เกรงๆ

“เพิ่มยอดขายให้ได้สามสิบเปอร์เซ็นต์ภายในสามเดือน คุณต้องทำให้ร้านสะดวกซื้อ M-ONE ของเราเข้าถึงได้ทุกบ้าน ตั้งแต่บ้านชานา คนเก็บของเก่า พนักงานบริษัท จนถึงเศรษฐี”

ไต้ยีนเป้าหมายแล้วดอลลีก็ตบอกอุทาน “โอว...So hard ทำได้ยากมากค่ะ”

ชีษณุได้ฟังก็ยิ้มอ่อน พุดเสียงนุ่ม “ถ้าทำไม่ได้ผมจะปลดคุณออก”

เป็นผลให้ดอลลีสวนกลับทันทีว่า “โอว So easy ทำได้ง่ายมากค่ะ”

คราวนี้ชีษณุฉึกยิ้มกว้าง ทั้งดูดีและร้ายกาจในสายตาของลูกน้องคนใหม่ในเวลาเดียวกัน “คุณต้องขายแต่สินค้าของ M-ONE แต่ถ้าใครอยากจะมาวางขายสินค้าในช่องของเรา ก็ต้องยอมรับได้ว่าจะต้องส่งสินค้าให้เราในราคาถูก”

พราวฟ้าที่นั่งจดยู่แยกหน้ามองชีษณุ “นั่นไม่เท่ากับกีดกันซัพพลายเออร์รายอื่นทางอ้อม ขายแต่ช่องของเราเหอะคะ”

ชีษณุหันมามิ้มอ่อนให้พราวฟ้าเช่นกัน “ช่วยไม่ได้ นี่คือระบบทุนนิยม ใครอ่อนแอก็ต้องหายไป”

ท่าทางนิ่งๆ ยิ้มๆ ของชีษณุกลับทำให้ดอลลีและพราวฟ้าคาดไม่ถึง พอจบการประชุมดอลลีกับพราวฟ้าก็ถอนหายใจเอือกใหญ่ ไม่คิดว่านายใหม่จะเขี้ยวลากดินขนาดนี้

หลังจากออกจากห้องประชุมชีษณุก็สั่งให้สูลินต์จับตาดูความเคลื่อนไหวในบริษัท

“โอ๊ย อายากตาย...”

ดอลลีแผ่ไปกับพนักงานเก่าอ๊ ด้านพราวฟ้าก็สภาพไม่แพ้กัน จังหวะนั้น

เสียงเคาะประตูดังขึ้น พนักงานในบริษัทคนหนึ่งนำมุลิลาเข้ามา พรราฟ้า
เงยหน้าขึ้นเห็นก่อนก็ร้องบอกดอลลี่

“เพื่อนมาหาค่ะ”

ดอลลี่มองตามมือของเลขาฯ พอเห็นมุลิลาก็เบิกตาโพลงราวกับว่า
มีพลังวิเศษกระตุ้นให้กระดุ้งลุกขึ้นแล้วถลาไปกอดเพื่อน จวบแก้มทั้งสอง
ข้าง มุลิลาอึ้งๆ แต่ก็ยิ้มรับจูบแก้มตอบแบบเดียวกันด้วย

“พอกันมะ” มุลิลาถามเมื่อดอลลี่ไม่มีท่าทีที่จะหยุดสักนิด

“โอเค...” ดอลลี่ลากเสียงยาวอย่างช้าๆ ดึงเพื่อนไปนั่งที่เก้าอี้ข้าง
พรราฟ้าซึ่งมองมุลิลาแล้วยิ้มอย่างสนใจ

“มา มีอะไรว่ามา” ดอลลี่ถาม

“คือว่า...” มุลิลาเล่าปัญหาตัวเองให้เพื่อนฟัง แล้วกลั่นใจว่าเพื่อนจะ
ว่าอย่างไร...ดอลลี่หรือแสงดาวได้ฟังก็นั่งนิ่งไป มองเพื่อนอย่างใช้ความคิด
ก่อนจะเอ่ยต่อ

“ฉันเสียใจกับเรื่องของเธอจริงๆ นะมุลี่...ฉันอยากจะช่วยมากเลย
ช่วยได้ทุกเรื่องนะ ยกเว้นเรื่องยืมเงิน”

“เข้าใจ ฉันไม่ได้มาเพื่อจะยืมเงินเธอ แต่อยากทำงานแลกเงิน ถ้า
เธอพอมีตำแหน่งการตลาดว่างๆ ดูแลลูกค้า...”

มุลิลายังพูดไม่ทันจบ ดอลลี่ก็ตาวาว คว้ามือมุลิลาหมั้นแล้วรีบถาม

“ติดโปรไฟล์งานตัวเองมาด้วย”

มุลิลาค้วกออกจากกระเป๋ายืนให้ทันที “เป็นอวัยวะชิ้นที่สามสิบสาม
ในตอนนี้เลยละ”

ดอลลี่เห็นแล้วก็รับมา ทำทางถูกใจมาก

“So good พร้อมเสมอแบบนี้สิ กตโโลก” ดอลลี่พลิกๆ ดูอย่าง
รวดเร็ว มุลิลาลุ้น

“ฉันได้ยินเรื่องของเธอมาจากเพื่อนๆ คนอื่นๆ อยู่บ้าง เค้าบอกว่า
เธอเก่ง เอาลูกค้าอยู่ เป็นการตลาดที่มีความคิดสร้างสรรค์ สู้งาน...ถึงจะ

มีลูก มีภาระ ก็ไม่เคยทำให้งานเสีย ตกลงรับ”

“หา!” ดอลลี่พูดง่ายตายจนมุลิลาตกใจ

“โน...โน อย่าคิดว่าฉันง่าย มันไม่ so easy ขนาดนั้น เธอต้อง
รับเงื่อนไขฉันได้ด้วยนะจ๊ะ” คนพูดยกมือขึ้นทำนิ้วบดไปมา

“โอเค ว่ามา” มุลิลาทำท่าพร้อมรับฟัง

“หนึ่ง ตำแหน่งเอ็มเอ็มการตลาดและเลือกสินค้ามาขาย เงินเดือน
สองหมื่น”

“ฮ้า!” มุลิลาร้องเสียงหลงพร้อมทำหน้าว่าไม่นะ

“ฟังก่อน ทดลองงานสามเดือนตามกฎหมาย ถ้าผ่านขึ้นให้อีกสองพัน”

มุลิลาตะลึง พุดไม่ออก

“สอง วางแผนกลยุทธ์ หรือเรียกง่ายๆ ว่าต้องทำทุกอย่างเพื่อกระตุ้น
ยอดขายให้เพิ่มขึ้นสามสิบเปอร์เซ็นต์ให้ได้ภายในสามเดือน ไม่ว่าจะด้วย
วิธีไหนก็ตาม”

“หา!?”

มุลิลาลุกพรวดขึ้นมา ทำหน้าเหมือนโดนผีหลอก แต่ดอลลี่ก็หนัก
แน่นมาก มองเพื่อนตรงๆ

“ได้หรือไม่ได้”

“ไม่ได้!” มุลิลาตอบ

คนถามมองเธอครู่หนึ่งก่อนจะถอนหายใจยกหน้ายอมรับและ
เห็นด้วย “ฉันก็ว่างั้น ใครจะมาทำ แต่ไม่ได้จริงๆ เหรอ ฉันอยากได้คนเก่ง
และถูก”

“เก่งและถูกมันไม่มีในโลก!”

มุลิลาโพล่งขึ้นมา ดอลลี่เงยหน้าสบตาเธอ ทำตาปริบๆ แล้วคว้าหมับ
บีบมือเธอเอาไว้ จากท่าทางเหล่านั้นทำให้มุลิลารู้ว่าถึงเวลาอีกครั้งที่ตัวเอง
ต้องตัดสินใจ